

Postanowienie z dnia 8 maja 2003 r.

III SW 16/03

Przepisy ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz.U. Nr 57, poz. 507 ze zm.) nie przewidują wezwania podmiotu zainteresowanego udziałem w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych do usunięcia braków skargi na odmowę wydania zaświadczenia.

Przewodniczący SSN Krystyna Bednarczyk, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 maja 2003 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia Na Rzecz Wolnego Handlu na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 30 kwietnia 2003 r. odmawiającą wydania zaświadczenia o przysługiwaniu uprawnienia do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych.

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

Państwowa Komisja Wyborcza uchwałą z dnia 30 kwietnia 2003 r. odmówiła Stowarzyszeniu Na Rzecz Wolnego Handlu z siedzibą w Krakowie wydania zaświadczenia o przysługiwaniu uprawnienia do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych nadawców publicznych w formie audycji referendalnych, argumentując, że żaden z celów określonych w § 7 Statutu tego Stowarzyszenia nie jest związany z przedmiotem referendum w sprawie wyrażenia zgody na ratyfikację Traktatu dotyczącego przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej. W konsekwencji nie może być ono podmiotem uprawnionym do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych nadawców publicznych, a jedynie może uczestniczyć w tej kampanii na zasadach ogólnych.

W skardze na tę uchwałę Stowarzyszenie zwróciło uwagę, iż jego cele statutowe są opisane § 1 Statutu i wypełniają wymagania określone w art. 48 ust. 1 pkt 3

lit. c ustawy o referendum, natomiast § 7 stanowi jedynie o sposobach realizacji tych celów.

W odpowiedzi na skargę Państwowa Komisja Wyborcza podtrzymała stanowisko zawarte w zaskarżonej uchwale, przyznając, iż w jej uzasadnieniu omyłkowo powołała się na § 7 (zamiast § 1) Statutu Stowarzyszenia, jednak rozpatrując zawiadomienie badała treść całego Statutu i stwierdziła, że żaden z jego przepisów nie określa celów statutowych związanych z przedmiotem referendum. Przy definiowaniu pojęcia „przedmiot referendum” Państwowa Komisja Wyborcza dokonała analizy uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 kwietnia 2003 r. o zarządzeniu ogólnokrajowego referendum w sprawie wyrażenia zgody na ratyfikację Traktatu dotyczącego przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej (Dz.U. Nr 66, poz. 613) „w kontekście przepisów ustawy, a w szczególności art. 20 ust. 2 w związku a art. 71 ust. 2. Zgodnie z tymi przepisami na karcie do głosowania można zamieścić wyjaśnienie dotyczące przedmiotu referendum, którego treść ustala organ zarządzający referendum. W myśl § 4 powołanej uchwały Sejmu przedmiotem referendum jest sprawa ratyfikacji wymienionego Traktatu z uwzględnieniem skutków głosowania na „Tak” i na „Nie”. Do tak zdefiniowanego przedmiotu referendum w żadnym zakresie nie nawiązują cele Związku wskazane w statucie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna. Zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 3c ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz.U. Nr 57, poz. 507), za podmiot uprawniony do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych może być uznane stowarzyszenie lub organizacja społeczna, która prowadzi działalność związaną z przedmiotem referendum, a działalność ta mieści się w zakresie jego celów statutowych. Powołana norma wymienia zatem dwa warunki konieczne do nabycia statusu podmiotu uprawnionego do udziału w kampanii referendalnej, które muszą występować łącznie. Tymczasem rozpatrywana skarga została oparta tylko na twierdzeniu, że cele statutowe opisane w § 1 Statutu Stowarzyszenia, takie jak „podejmowanie inicjatyw, postaw i działań sprzyjających: 1. Zwiększaniu wolności gospodarczej na terenie Polski,... oraz wspieranie organizacyjne i rzeczowe osób fizycznych i jednostek organizacyjnych, które podejmują takie działania” wskazują na ich związek z przedmiotem referendum w sprawie wyrażenia zgody na ra-

tyfikację Traktatu dotyczącego przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej. Równocześnie skarżące Stowarzyszenie ani w zawiadomieniu do Państwowej Komisji Wyborczej o zamiarze skorzystania z uprawnienia określonego w art. 48 ust. 1 ustawy o referendum, ani w skardze do Sądu Najwyższego nie podało żadnych okoliczności, które wskazywałyby na powadzenie przez nie jakiegokolwiek działalności na rzecz referendum.

Powyższe oznacza, że skarżące Stowarzyszenie nie spełnia jednego z dwóch koniecznych warunków określonych w art. 48 ust. 1 pkt 3c ustawy o referendum, gdyż przepisy tej ustawy nie przewidują wzywania zainteresowanego podmiotu do usuwania braków (wad) skargi, co zwalniało Sąd Najwyższy od potrzeby oceny zasadności zarzutu zawartego w skardze dotyczącego drugiego z tych warunków.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił skargę na podstawie art. 48 ust. 7 tej ustawy.

=====